

опашката имъ и ще ги пусне. Не знамъ какво правѣше, лѣкуваше ли ги, що ли. А най-често седѣше си тамъ на чердака и ги гледаше.

— Тѣй бѣше, — още по-замислено каза Галунка. — Кога бѣше боленъ, азъ му шетахъ. Веднажъ отворихъ прозореца и кацна тамъ единъ гължбъ, единъ бѣлъ гължбъ. На другия день пакъ доде — занича навжтре и гледа, гледа. „Дѣдо, рекохъ, вижъ гължба, на хубаво е, ще оздравяшъ!“

— А той какво каза?

— Нищо не каза. Нищо не каза, но отъ тогазъ насетне все ме караше да отварямъ прозореца и чакаше да доде гължба. А като додѣше, не снемаше очи отъ него. Какъ го гледаше!..

— Всѣки день ли дохадяше?

— Не всѣки день. Но все се случваше да доде. А веднажъ...

— Какво веднажъ?

— Веднажъ, както гледаше гължба, дѣдо Хаджи заплака. Видѣхъ какъ една сълза се изтърколи отъ очитѣ му. Следъ два-три деня се помина.

Чичо Митушъ гледаше къмъ земята и мълчеше.

— И какъвъ бѣше? — запита следъ малко той. — Гължбътъ, дето дохадяше, какъвъ бѣше?

— Гължбъ... Бѣлъ, хубавъ гължбъ,едъръ...